

[Hilmar Baunsgaard.]

tid er blevet imødekomet på disse møder, hvis den har anmodet om af hensyn til situationen at få frafald for tidsfristerne. Det er ikke det, sagen drejer sig om.

Jeg er ked af, at statsministeren ikke synes at kunne forstå den tankegang, der ligger bag ved mit spørgsmål. I september giver statsministeren og de øvrige regeringsrepræsentanter udtryk for: ikke andet end udskrivningsprocenten, og så drøftelse om besparelser. Det er ikke de økonomiske forhold, der har ændret sig; der må være en politisk forklaring på, at man totalt fraviger dette på mindre end 3 uger, og det var den forklaring, jeg godt ville have i et forsøg på at finde tilbage til det, jeg anser for mere fornuftigt.

(Kort bemærkning).

Ninn-Hansen: For en halv times tid siden fik jeg et brev fra budgetministeren. Det var — selvfølgelig — et høfligt brev, hvori budgetministeren inviterede os til et møde på fredag den 19. oktober 1973 for at drøfte besparelser. Vi er jo høflige mennesker og kommer selvfølgelig. Det har vi også gjort alle de andre gange: i september, i marts, hvor vi kom med vort forslag, i kulegravningsudvalget og alle de andre steder. Men jeg forstår, at det, budgetministeren vil drøfte med os ved den lejlighed, er besparelser på vel ca. 5 promille af statsbudgettet, under ½ pct. Det er altså det, det er blevet til med sparepolitikken, til trods for at alle kyndige siger, at det er beskæring af de offentlige udgifter, der må til, hvis vi vil rette økonomien op.

Jeg forstår ikke, hvis regeringen lader hånt om alle disse anvisninger. Så sent som i går kunne man høre, at EF-Kommissionen i sin behandling af spørgsmålet om inflationsbekæmpelsen over for Danmark meget kraftigt sagde, at det eneste, det virkelig drejede sig om, var at begrænse de offentlige udgifter — og så kommer man med denne lille halve procent.

Jeg kan give samme tilsagn som hr. Hilmar Baunsgaard: hvis regeringen vil noget ordentligt med den økonomiske politik, er vi parate til at medvirke, har været det hele tiden. Man kender vort forslag, som ligger meget nær det, der er gennemført af den

socialdemokratiske regering i Vesttyskland. Spørgsmålet er bare, om regeringen vil. Vi andre vil gerne medvirke til en økonomisk politik, der er hold i, men vi ønsker ikke at hjælpe regeringen med at rejse en gravsten over besparelspolitikken, og det er jo det, man reelt gør med de forslag, vi her har til behandling.

(Kort bemærkning).

Morten Lange: Inden der tegner sig et falsk billede af udviklingen, skal der erindres om, at det, som skete, da vi havde finansplanen forelagt, var, at regeringen gjorde opmærksom på, at den manglede en milliard kr. Den kunne vindes ved besparelser på anden måde. De forslag om besparelser, der er kommet frem fra de borgerlige partiers side, har den sædvanlige karakter af ørkenvandring. De kan stå som en gravsten over et mislykket forsøg på at lave besparingsforslag. Man kan ikke bebrejde statsministeren, at han finder sin milliard på en anden måde.

(Kort bemærkning).

Ninn-Hansen: Jeg forstår, at regeringen i hvert fald mener, der skal spares 200 mill. kr. Når nu hr. Morten Lange ved så meget, vil hr. Morten Lange så ikke stå her op og fortælle os andre, hvor de 200 mill. kr. så skal spares.

(Kort bemærkning).

Morten Lange: Der står meget lidt fornuftigt om det i den konservative spareplan, men jeg skal ærligt og redeligt indrømme, at jeg har fuld tillid til budgetministeren.

(Kort bemærkning).

Ninn-Hansen: Ja, det er altså det sædvanlige. SF vil gerne dirigere regeringens politik, men når man kommer til de centrale økonomiske punkter, nemlig at spare på statens udgifter, så har hr. Morten Lange ingen forslag.

(Kort bemærkning).

Morten Lange: Nej, for jeg mener, at statsbudgettet i hovedsagen er afmagret så meget, som det fornuftigvis skal afmagres. Jeg vil ikke udelukke, at der kan findes